

MÉGNIN (veearts) toont op anatomische gronden aan waarom, bij het kollen van runderen, in Rusland en Duitschland dikwijls verscheidene slagen op den schedel noodzakelijk zijn om bewusteloosheid te verkrijgen, terwijl men te Parijs gewoonlijk met één slag volstaat. Hij merkt op, dat de ontwikkeling der hoornen en in verband daarmee van den hoornkam, veel aanzienlijker is bij het steppenrund dan bij het Fransche, zoodat bij het eerste slechts na krachtige inwerking een verbrijzeling der schedelbeenderen wordt verkregen. De joodsche methode van slachten kan daarom voor het steppenrund aangewezen zijn, doch voor het Fransche, dat door een schedelslag veel gemakkelijker te bedwelmen is, geldt dit motief niet.

DIEULAFOY leest vervolgens brieven voor, welke de Fransche physiologen LABORDE, RICHEL en CHAUVEAU in het laatst van 1893 naar Berlijn zonden, naar aanleiding van tot hen gerichte vragen omtrent de joodsche en andere slachtmethoden. Zij verklaarden, zich èn uit het oogpunt van humaniteit èn uit dat van economie, vóór de joodsche slachtmethode. CHAUVEAU (veearts, inspecteur der Fransche veeartsenijscholen) had reeds in 1867 in dezen geest getuigd: meermalen had hij waargenomen, dat de dieren bij het kollen vreeselijk leden; terwijl meestal één slag op den schedel voldoende is om het dier te doen vallen, waren er niet zelden meerdere nodig om het liggende te houden. In zijn brief van 9 November 1893 zegt CHAUVEAU, dat hij niets te veranderen heeft in zijn oordeel, uitgebracht in 1867 over de Israëlitische slachtmethode, in vergelijking met de andere, aan de slachthuizen gebruikelijk. Heden als toen wijst hij onvoorwaardelijk het verwijt van wreedheid af, dat men aan de joodsche slachtmethode heeft gemaakt; hij begrijpt niet, dat men een methode wil verbieden, die niets te wenschen overlaat, ook niet wat de conserveering van het vleesch betreft.

WEBER (veearts) wil er alleen nog op wijzen, dat men de voordeelen der Israëlitische slachtmethode uit een practisch oogpunt overdrijft; deze methode toch eischt middelen van bevestiging, dwangmaatregelen, welke alleen reeds de belanghebbenden doen aarzelen om daarvan gebruik te maken.

W. C. SCHIMMEL.

BOEKAANKONDIGING.

Dr. W. F. UNIA STEYN PARVÉ, *Eenige wenken bij de voeding met koemelk bij kinderen beneden het jaar.* 's-Gravenhage, 1894.

Dit 16 bladzijden tellend boekje, door den Schrijver bestemd „voor „allen, die deze wijze van voeding bij hun kinderen wenschen toe „te passen”, bevat tal van nuttige raadgevingen op het gebied der

kunstmatige kindervoeding, waarom ik het niet alleen gaarne in handen van jeugdige moeders zou zien, maar het ook practiseerenden artsen ter lezing kan aanbevelen. Ofschoon ik in het algemeen niets dan lof kan hebben voor de wijze, waarop STEYN PARVÉ zich van zijn voorgenomen taak heeft gekweten, meen ik toch niet te mogen verzwijgen, dat ik het niet op alle punten met den geachten Schrijver eens kan zijn. Zoo is bijv. de verdunning der melk, zooals hij die voorschrijft, nl.: in de 1ste en 2de maand 1 deel melk en 3 deelen water, in de 3de, 4de en 5de maand 1 deel melk en 2 deelen water, in de 6de en 7de maand gelijke deelen melk en water en gedurende de 8ste en 9de maand 2 deelen melk en 1 deel water mijns inziens wel wat te waterrijk. Ik heb mij in de practijk (bij gezonde kinderen) steeds wel bevonden met het opvolgen der voorschriften van ESCHERICH, die reeds vanaf de 3de maand gelijke deelen water en melk en vanaf de 8ste maand onverdunde koemelk laat toedienen; volgens STEYN PARVÉ zou een kind in de 5de maand 1800 cM³ vloeistof in 5 maaltijden, dus 360 cM³ vloeistof per maaltijd gebruiken, terwijl bij verdunning volgens ESCHERICH de quantiteit vloeistof per maaltijd nog niet de helft, slechts 166 cM³, bedraagt. Om deze en andere redenen kan ik mij niet geheel vereenigen met de voorschriften, vervat in STEYN PARVÉ's tabel (bladz. 12).

Ook zou ik niet gaarne met den Schrijver willen meegaan, waar hij moeders raadt den kindertjes bij diarrheeën in het eerste jaar van een mengsel van gelijke deelen cognac en water met een weinig suiker, theelepelsgewijze de hoeveelheid van twee eetlepels in 24 uren (dus een eetlepel cognac in de 24 uur) toe te dienen.

Gaarne zou ik ook gezien hebben, dat in het boekje vanaf de 4de maand het gebruik van vruchtensappen was aangeraden, dat de melksuiker, [vooral] na wat daarover in den laatsten tijd door SOXHLET, UNGER en anderen is geschreven, wat warmer was aanbevolen en dan als een 6.9 pCt. oplossing volgens het voorschrift van HEUBNER en HOFFMANN; dat daarentegen in overeenstemming met NEUMANN, EBSTEIN, FISCHL en BUMM zorgvuldige mondreiniging wat minder warm aanbevolen of nog liever bij zeer jonge kinderen zelfs verboden was geworden (wegens het verwekken van BEDNAR's aphten door deze mondreiniging), enz. . . . .; al deze kleine aanmerkingen echter vind ik geen overwegend bezwaar, om niet met den Schrijver te wenschen, dat het boekje een goede ontvangst moge vinden. J. DE BRUIN.